

mesti ókostur skuldirnar, og eru bændur sagðir sitja í skuldum upp í linda. Og álíta því margir í landi Filístea sitt fyrsta og æðsta skylduboð að stuðla að burtflutningi manna“.

Jónas þerði sér í framan og lá við að tárfa, því hann var hinn mesti þjóðarvinur og hafði sungið mörg leikvaði um landið sér til afþreyingar, er hann á ferðum sínum hafði dvalið einvistum í kviði fiskjarins. En nú hlaut hann að sannfærast af fortölum meðfarþegja sinna, að landið legðist í eyði, en fólk flýði til nýrra áttaga.

„Með fleiru en einu móti gerist nú óvistlegt á landi voru“, héldu ferðamenn áfram. „Um morgna, er húsbóndi heitir á menn sína til upprisu, svara þeir oft kveðju hans óblátt: „Hver er þjón þinn hundur, að þú ávarpar hann þannig, enn er ekki miður morgun og munum vér enn sofa um stund“. En bóandi má sjálfur standa upp, spenna sér linda og annast um vinnu. Er það ei ólíkt „fráfærna stríði“, að koma hjúum úr rekkju, og ei ólítil þvingun ástinni, sem þó er sterkari en hel og sterkari en „fráfærna stríð“.

Kalli húsfreyja til ambátta sinna í orðum föðurs vors Salómóns áður hún stígur af rekkju og segi: „Endurnar mig með rúsínukökum“, hrópa þær millum svefnrofanna: „Eg hefi fært mig af mínum kyrtli, hvernig skal eg fara mig í hann aftur? Eg hefi þvegið mfna fætur, hvernig skal eg gera þá óklára aftur?“ Má af þessu sjá, að þær nýtast lítt, sökum svefnhöfuga og leti“.

Menn voru nú farnir að gerast all-teitir og var nú geithafursbelgurinn drukkinn ofan til háls.

III. KAÞÍTULI.

Raða Jónasar og frásögur hans af Kaldealandi.

Fór nú líka að nálgast staðinn, er Jónas ætlaði til. „Þars eg hefi heitið að segja yður áður en vér skiljum hversu tilhátar í Kaldealandi, þá er það fyrst af að segja, að þeir er þangað hafa flutt, láta aldrei annað spyrjast en þeir hafi bætt hag sinn með vistaskiftunum, og að þjóð vor lifi þar sem rósir á Sharons hæðum eða rádyr á Gileadsfjöllum, því gnægð er þar um vistir og hunang og mjólk er þar á hvers mannstungu. Þó segja oss